

UYGARLIĞIN FİLİZLERİ

“Bir toplumun köklerinde inanç tohumu var ise uygarlığın filizleri o toplumu muasır bir medeniyet olarak her zaman için yeşertecektir.”

İnsanların bizzat fitratlarına verilmiş olan inanma eyleminin, insan hayatına en uygunu olacak bir vaziyette vücut bulmuş hâli şüphesiz ki İslam’dır. İslam dışı olan bütün batıl inanışlar ise pek tabiidir ki bir toplum için uygarlık filizlerini yeşertemez. Batı uygarlığı olarak adlandırılmış sözde Batı medeniyeti, insanı en temel inanma ihtiyacından yoksun bırakarak yine sözde bir uygarlık oluşturmayı hedefler. Oysa bilinmelidir ki hak din olmadan bir uygarlık oluşturmak mümkün değildir.

İslam fitratı tohumlarının kalplerinden çıkıp kalplerine bâtılın tohumları ekilmiş olan Batı medeniyeti bir makineye çevirmiştir insanı. Dünyaları bu işleyiş üzerine kurulmuştur. Bir günü nasıl başlarsa aynen öyle devam eder insanın. Sorgulamak, inanmak, düşünmek... Hiçbiri olmadan, tabiri caizse klonlanmış insanlar gibi aynı şeyleri düşünerek ve taklit ederek yaşar insanlar. Ve uygarlık olarak nitelendirirler bu yaşama biçimini.

Onlara göre, insanın fitratına verilmiş olan inanma duygusu olmadan, din yok sayılarak yaşanmalıdır. Gariptir ki Orta Çağ’da tepki verdikleri şey budur aslında Batı medeniyetinin. Skolastik ve dogmatik fikirlerle halka zulmeden kiliseye karşı toplu bir direniş ve sonucunda diriliş hareketi... Dinde yenilikler getirerek, sosyal hayatı düzene sokup laik yaşamak... Kendileri oluşturmuşlardı bu medeniyeti. Ama görünen o ki bu tepkiler dev bir makineye çevirmek istedikleri dünyaya dinsizliğin tohumlarını ekmekle sonuçlandı. Dinsiz ve uygar(!) bir klon medeniyeti... Aynı şeyleri yiyen, içen, giyen hatta belki konuşan bir dünya... Belki de bundandır kendi dillerini ortak dil yapma sebepleri. Mutlak güç sahibi olmak, çoğalmadan, çoğalttırmadan yalnızca Avrupalı bir dünya...

Kolay değildi elbette bunu elde etmek, yıkmak gerekirdi tabii ki sahipkırın devletleri. İlk iş buydu. Amaçlarını ustaca oynanan bir tiyatro oyunuymuş gibi sergilemek fayda sağlardı belki. Hâkim bir devlet olan ama bir o kadar da buhran üstüne buhran yaşayan Osmanlı, harika bir avdı. Gözyaşlarıyla yardım eli arayan bir devlete tabii ki yardım eli uzatılmalıydı. Oysa geçmiş geleceğin aynasıydı. Dut lekesini yine dut yaprağının kendisi çıkartırdı. Özdeydi her şey, özden düşmemek lazım gelirdi. İhtiyacımız olan reçete kadim uygarlığımızda mevcuttu nitekim. Lakin Batı, buna fırsat tanımadan bize aslında ölümcül bir teklif sundu: taklit! Bizi Batıcı yapacak değillerdi elbette. Kendilerini taklit edecektik yalnızca ve yıkılacaktık sonunda. Batı'nın amacı gayet açıktı: cihan devletini ortadan kaldırıp hâkimiyeti ele geçirmek. Nitekim bunu başardı da.

Yanlış bir yükseliş hareketi koparmıştı bizi özümüzden. Asıl doğru, kendi hüviyetinde gizliydi oysaki. Kimliğimizden kopmayacak bir yükseliş... İşte asıl mesele buydu!

Bize izletilen tiyatroların oyun olduğuna değil de gerçek olduğuna inandırmaktı amaç. Sevimli göstermekti sözde Batı medeniyetini. Kirli bir çamaşırı sırf parfüm sıktık diye temizmiş gibi giydirmek istemektir. Çabaların sonucunda, Batıcı bir İslam medeniyeti oluşturulmak isteniyordu. İslam, yenilenecekti...

İslam'a göre yaşamaya devam etmek, tabiri caizse yobazlıktır. Vicdanen rahat olmak için ise kâmil olmuş bir dine kulplar takıyorlardı. Oysaki İslam, kemale erdirilmişti zaten. Anlaşılamayan nokta buydu. İslam her daim bir bütündü, ne İslam kökten değişebilirdi ne de Müslümanlar.

Dedik ya, özden kopmamak lazım gelirdi. Bir toplumun dininde, dilinde ve kültüründe ona asla uymayan değişimlerle değil; geçmişte yapılan hatalardan doğru tespitler çıkartarak ve onlara akıllıca yorumlar getirerek doğru hamleler yapılmalıydı. Geçmişte yer kürenin yarısında hüküm sürmüş muasır bir medeniyetin tohumları yeniden böyle filizlendirilmeliydi. Öze dönülmeliydi, gerçek öze. Bize öğretilen bir uygarlık seviyesine değil, İslam'ın getirdiği uygarlığa erişebilmektir asıl olan. Ve bu, şüphesiz ki yine ve yeniden ancak İslamiyet ile mümkündür.

En derin köklerinde İslamiyet'in tohumları bulunan bu topraklar, Batı'nın can suyu diye dibimize dökmeye çalıştığı kibrit suyu ile yeşertilemezdi asla. Batı her zaman bir çıkmaz sokaktı ve yardım eli bu sokaktaki hiç kimsede mevcut değildi. Topraklarımızı yeşertecek olan asıl can suyu İslam'daydı. Yeşerecek olan bu tohumun tazecik filizleri altında büyüyen ve hayat bulan bir medeniyet olarak bu topraklardaki uygarlığın ancak İslamiyet ile yeniden dirilebileceği her zaman aşikâr bir gerçektir.

Fatma Zehra KURUM